

Райно! моя душо! поглѣдни, ето твой-атъ спаситель, рече Боянъ, повдигнѣ Райнѣ и ѣх цалунѣ въ чело.

— Бояне, не ѣ тука мѣсто да ся радовамы! каза Маврень.

— Истина, истина! отговори Боянъ, да побръзамъ да излѣземъ по-скоро.

Святославъ помогнѣ Райнѣ да слѣзе отъ стлѣбѣ-тѣ, и тѣ слѣзохѣ на широкъ дворъ, дето бѣше врѣзана стража-та на кулѣ-тѣ, и обиколена отъ рускѣ войскѣ.

Вы сте сега слободны, каза Святославъ, въ град-атъ ви сичко ѣ цѣло; кажете на главарь-атъ че ны зехмы само що ѣ наше.

— Благодаримъ твоѣ милость, отговори глава-та имъ. Ако не ны посѣкохте вы, то главарь-атъ ще ны исколи. Или сѣ были или нѣ въ ваши-тѣ рѣцѣ неговы-тѣ жены, доста че людскы кракъ ѣ прѣкрачилъ праг-атъ, той сичкы ны ще истрепе.

— Княже Святославе, избави горкы-тѣ, каза Райна.

— Дойдѣте да слугувате при мене, азъ жены-тѣ ще ослободѣ, рече Святославъ.

— Съ жены-тѣ що щешъ чини, тѣ не сѣ